

τρεις δὲ μεγαλύτεραι πόλεις τῆς Πρωσίας: Δάντζιχ, Βερολίου καὶ Βερολίον τὸ αὐτὸ σύστημα παρεδέξαντο, ὁ μηχανικός δὲ Aird ὁ ἀναλαβὼν τοῦ Βερολίου καὶ τοῦ Βερολίου τὴν κατασκευὴν τῶν ὑπονόμων κατήργησε τοὺς βόθρους τῶν ἀποπάτων καὶ τοὺς λάκκους τῶν ἀκαθαρσιῶν τῶν μαγειρείων καὶ δι' ὑπονομίσκων ἐκ τῶν οἰκιῶν κατέρριψε τὰ πάντα εἰς τὴν ὑπόνομον ἣτις καθαρίζεται δι' ὕδατος ἀρθόου. Τὰ δ' ὕδατα τῶν ὑπονόμων ἐκεῖ μακρὰν τῆς πόλεως συλλέγονται ὑπὸ ἐργοστασίων ἅτινα τὰ μεταποιοῦσιν εἰς χρησίμους τῆ γεωργίας λιπαντικὰς ὕλας, εἴτε καὶ ἀπορροφῶνται ὑπὸ τοῦ ἐδάφους.

Σ. Μ. Χ. Ὁ ἐπιστέλλων φαίνεται ἔχων διαθέσεις νὰ ὑποδείξῃ καὶ εἰς ἡμᾶς: καὶ εἰς τὴν πόλιν ὅτι καλὸν καὶ ἄγιον εἶνε νὰ χύνωνται οἱ ἀπόπατοι εἰς τὰς δημοσίους ὑπονόμους. "Ἐν τι ὅμως ἐλησμόνησεν ὅτι ὅπου δῆποτε ἀναφέρεται τοιοῦτόν τι γινόμενον, συστιγμῆι προστίθεται ὅτι συνάμα διὰ τῶν ὑπονόμων αὐτῶν ρεῖσι ποταμὸς ὕδατος. Ἄλλ' ἐδῶ ὅπου οὔτε ρυάκια δὲν ἔχομεν διὰ τὰς ὑπονόμους, ἐδῶ ὅπου ἔνεκε ταύτης τῆς λειψυδρίας καὶ αὐτὴ ἢ διὰ τῶν ὑπονόμων ἄνευ καθαρισμοῦ ροὴ τῶν νεροχυτῶν εἶνε ἐπιβλαβὴς, ἀπρητεῖτο μέγα θάρος ὅπως ἐξενεχθῆ τοιαύτη γνώμη, πολὺ δὲ φοβούμεθα ὅτι ὁ γράφων φίλος ἢ εἶνε ἢ προτίθει νὰ γίνῃ μέλος τῆς καμύρας τῶν δηλητηρικῶν!" Εἰ;

ΕΦΟΡΟΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ

Ἀρίστους διορισμοὺς ἔκαμεν ὁ κ. ὑπουργὸς ὡς ἐφόρων τῶν ἀρχαιοτήτων, εἰς μὲν τοὺς νομοὺς Λαρίσσης καὶ Τρικάλων, τὸν κ. Δημήτριον Φίλιον, εἰς δὲ τὸν νομὸν Ἀργους καὶ Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας τὸν κ. Χρῆστον Τσοῦνταν. Ὁ κ. Φίλιος δὲν ἔχει ἀνάγκην τῶν ἡμετέρων συστάσεων, καθὼ γνωστός ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν τῷ ἀρχαιολογικῷ κόσμῳ. Δὲν εἶνε

Ἐγκαταλιπὼν τὴν νεάνιδα εἶχε λάθει ὀριστικὴν ἀπόφασιν.

Ἡ Ἐρριέττη ἀναγκασθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐρωτήσεών του ὠμολόγησε τελευταίον, ἀλλ' οὐχὶ ἄνευ δυσκολίας, ὅτι ἀπὸ πολλοῦ ἡ καρδιά αὐτῆς δὲν ἦτο ἐλευθέρα.

Τὴν ἐπαύριον ὁ κύριος Δεσιμαῖζ ἔλαβε τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν.

Κύριε βαρόνε!

Χθὲς ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ ἴδω ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Βιολαῖν τὴν κυρίαν βαρόνην Δεσιμαῖζ, ἣν εὖρον μετὰ μείζονος ἐπιμονῆς ἀντιτασσομένην εἰς τὰ σχέδιά μου καὶ ἐτοιμὴν νὰ ἐμποδίσῃ τὸ συνοικεῖσιον διὰ παντὸς μέσου.

Δὲν δύναμαι οὐδὲ θέλω νὰ προκαλέσω ρῆξιν ἀξιοβήρητον καὶ ἣτις ἔσται βεβαίως καὶ ὀλεθρία μετὰ τῆς κυρίας βαρόνης. Καθὼ μου ἄρα ἐστὶ νὰ μὴ ἔχω πλέον ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς θυγατρὸς ὑμῶν.

Ἐυαρεστήθητε νὰ θεωρήσητε τὴν αἰτησίαν μου τοῦ νὰ συζευχῶ τὴν δεσποινίδα Ἐρριέττην ὡς ἀκυρον, καὶ λάβετε τὸν λόγον, ὃν μοὶ εἶχετε δώσει.

Πιστεύσατε κύριε βαρόνε εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ λύπην μου καὶ δέξασθε τὴν ἔκφρασιν τῶν διακεκριμένων αἰσθημάτων μου.

ΠΕΔΡΟ ΚΑΣΤΟΡΑ.

Ὁ Δεσιμαῖζ ἔμεινε ἐκπληκτός.

Τοῦτο ἡ καταστροφὴ τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἐλπίδων, εἶπε δὴ τὸ ἀνώτατον αὐτοῦ μηχανήμα διελύετο ὡς καπνός: ἦτο ἡ διάλυσις, ἡ κατάρρευσις, ἡ πλήρης ἐκμηδένισις οἰκο-

ῶμος τὸσον γνωστὸν τὸ ἰδιόρρυθμον τοῦ χαρακτῆρός του, προβαῖνον ἐνίοτε μέχρις ἀγριότητος καὶ ἀκαιοσυρίας, ὁ γνήσιος ἑλληνικὸς αὐτοῦ χαρακτῆρ καὶ ἡ σθεναρὰ ἐθνικὴ του ἀξιοπρέπεια ἀπέναντι τῶν ξένων, πρὸ τῶν ὁποίων ἐμφανίζε-ται ἀκέραιος Ἕλλην, ὅταν θέλῃ ὀμιλῶν ξένα: γλώσσας, τὰς ὁποίας κάλλιστα ἐπίσταται, τὴν τε γερμανικὴν καὶ τὴν γαλλικὴν καὶ τὴν ἰταλικὴν, πάντοτε ὅμως πρὸ παντὸς ξένου προβάλλων μὲ τὰ αἰῶνα ἑλληνικά του, ὥστε νὰ κάμῃ ὄχι αὐτὸς νὰ κοκκινήσῃ, ὅπως τινες διεσθαρμένοι γελοιοὶ πράττουσιν, ἀλλὰ ὁ ξένος διότι δὲν γνωρίζει τὴν ἑλληνικὴν, καὶ νὰ παρακαλέσῃ ἂν ἦνε δυνατόν νὰ συνεννοηθῆ εἰς τὴν μητρικὴν του γλώσσαν. Τότε μάλιστα, λέγει ὁ κ. Φίλιος, καὶ ἀφοῦ φέρη τὸν ξένον εἰς τὴν θέσιν του, ἀναλαμβάνει ὅλην τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν εὐγένειαν καὶ χάριν μὲ τὸ ἀνακύπτον κάπου διάτορον πονηρὸν καὶ εἰρηνικὸν μειδίημα. Ὁ κ. Φίλιος δὲν εἶνε μόνον φιλόσοφος τὸν βίον καὶ τὰς ἰδέας, ὅπως τὸν ἐνθυμούμεθα εἰς τὰ σκιερά πευκάκια τῆς Χάλκης εἰς τὴν Ἐμπορικὴν Σχολὴν ποῦ ἦτο καθηγητὴς πρὸ δεκαετίας. Ὡς ἀρχαιολόγος εἰργάσθη ἐν Ἐλευσίνῃ ὅσον τῷ ἐπέτρεπον τὰ μικρὰ μέσα τῆς Ἐταιρίας, ἀνακλύψας τὴν Πρόραον Στοῶν καὶ τὸν Σηκόρ, ὅπου τὸ Ἄδυτον ἢ Τελεστήριον, ἐτελοῦντο δηλαδὴ ἐκεῖ τὰ περίφημα Ἐλευσίνια μυστήρια, ὑπὸ τῶν θεατρῶν ἱερέων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἡ ἐκθεσις του ἐν τοῖς ἐκδοθεῖσι πρακτικῶς τῆς Ἐταιρίας εἶνε γραμμὴν σαφέστα-τα καὶ εἰλικρινῶς, ὑπόσχεται δὲ ἐνὰ ναλύσει νὰ δημοσιεύσῃ ἀλλαγῶν περὶ τῶν διαφόρων εὐρημάτων. Διότι ἔχει καὶ τούτο τὸ καλὸν ὁ κ. Φίλιος, ὅτι δὲν ἀφίνει εὐκόλῃ τοὺς ξένους νὰ ἀντιγράψωσιν ἐπιγραφὰς καὶ νὰ δημοσιεύωσι καὶ νὰ προσκτώνται αὐτοὶ πρῶτοι τὴν δόξαν, πολλὰκις διὰ ξένης μά-λιστα ἐργασίας, ἀλλ' ἐννοεῖ τὰ πάντα διὰ τῆς ἑλληνικῆς ἐπιστήμης καὶ ὑπὸ ἑλλήνων νὰ προάγωνται εἰς φῶς.

Ὁ κ. Χρῆστος Τσοῦντας ἐκ Φιλιππουπόλεως πρώτην ἰσως φηρὰν ἀκούεται δημοσίως, διότι εἶνε ἐξ ἐκείνων τῶν μετρο-

δομήματος συνδυασμῶν, δι' ὧν ὑπελόγιζεν ὅτι ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ τρομερὰς τινος θέσεως.

Κρατῶν τὴν ἐπιστολήν ἐν χερσίν, ὠχρὸς, φρίττων, ἔμε-νεν ἀκίνητος ὡς ἀπομωρανοθεῖς.

Ἐν τούτοις ἐξῆλθε μετ' ὀλίγον τῆς καταστάσεως ταύτης καὶ μανιώδης ἐξ ὀργῆς, τρέμων περιήρχετο τὸ δωμάτιον ἀτάκτως, πυρετωδῶς, ὡς τις ἀναίσθητος, ἐξέβαλλε βραχυνοῦς μυκηθμοῦς, ἀνέτρεπε τὰ ἐπιπλα, ἐκτύπα ἰσχυρῶς τοὺς πό-δας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὡς δαιμονιακός, ὠρκίζετο καὶ ἐξέφερε διαφόρους κατάρας.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ἀφρίζων, θέλει τὸν πόλεμον. Λοιπὸν ἔστω, θὰ πολεμήσω ἀδιαιλλάκτως. Δὲν θ' ἀποδώσω τὴν θυ-γητέρα τῆς, θὰ φέρω αὐτὴν ἐκτὸς τῆς Γαλλίας καὶ θὰ δυ-νηθῶ νὰ κρίψω αὐτὴν, ὥστε νὰ μὴ δυνηθῆ νὰ ἐπανιδῆ ποτὲ αὐτὴν!

Τελευταίον καθησυχάσα: μετέβη εἰς ἕτερον δωμάτιον καὶ καθίσας ἐμπροσθεν γραφείου ἔγραψε.

Κυρία βαρόνη!

Παίζομεν τρομερὸν παίγνιον. Πρὸς τὸ παρὸν θριαμβεύετε, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ κρατῶ τὰ ὄπλα μου.

Θὲν ἀπέκρουσα τοῦτο καὶ τὸ γνωρίζετε ὅτι εἶμαι κατεστραμμένος, σεῖς δὲ, κυρία, εἶσθε πλουσία. Ἄς μοιρασθῶμεν. Ἐντὸς δέκα καὶ πέντε ἡμερῶν ἔχω ἀνάγκην δύο ἑκατομμυρίων. Εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ ποσοῦ τούτου θὰ σὰς ἀποδώσω τὴν θυγατέρα σας.

Ἐὰν ἀπὸ σήμερον μέχρι τῶν δέκα πέντε ἡμερῶν δὲν ἤθελον λά-

φρόνων ἐπιστημόνων, οἵτινες καθ' οὐδένα λόγον ἐννοοῦσι νὰ διακωδωνίζηται τὸ ὄνομά των, διὰ κάθε φύλλου πῆδημα, οὔτε θέλουσι διὰ ρεκλάμας νὰ ἀποκτήσουν τὴν θέσιν, ἥτις τοὺς ἀνήκει, δυνάμει τοῦ δεξιῦ ἀυτῶν ἐγκεφάλου καὶ τῶν ὑγιῶν σπουδῶν, ἃς ἔκαμαν. Ἐπὶ τὸ ἐπαρχιακὸν μεταξὺ δειλίας καὶ κεκαλυμμένης τινοσ σκαιοτήτος, ἐξ ἀντιθέτου πρὸς τὴν ἀπροκάλυπτον ρουμειλιώτικην τοῦ κ. Φίλιου, κυμαινόμενον ἐξωτερικόν του κρύπτεται νοὺς φωτεινός, προικουχός τῆς διαυγαστέρας κρίσεως καὶ φιλοσοφικώτερας διανοίας, μηδὲν ἀνεξέταστον δεχόμενος, πάντα ἐρευνῶν, μελετῶν, ἐπικρίνων. Ἐχει δὲ καὶ τὸ πλεονέκτημα ὅτι εἶνε τῶν ἀνθηροτέρων λογογράφων ἐννοήσαμεν τοῦτο ἐξ ὀλίγων γραμμῶν, ἃς πύτυχῃσαμεν νὰ φιλοξενήσωμεν ἐν τῷ φύλλῳ ἡμῶν. Αἱ ἐν Γερμανίᾳ σπουδαί του ἥσαν εἰδικώταται ἐν ἀληθείᾳ ἐπιστημονικῇ πεποιθήσαν ὅτι θέλει εὐδοκιμήσῃ ἐν τοῖς πρώτοις ὡς Ἐφορος τῶν ἀρχαιοτήτων, δι' ἃ συγκαίρομεν καὶ τοὺς διορίσαντας καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον, ὅτι τῷ ἠνοιχθῆ στάδιον ἐργασίας ἐν αὐτοβουλίᾳ καὶ ἀνεξαρτησίᾳ, ὡς πύτυχο καὶ ἐπέθει.

Πρέπει νὰ ἐκλεφθῶσι πολὺ ὀλίγα αὐτὰ τὰ περὶ τῶν δύο νέων ἐφόρων τῶν ἀρχαιοτήτων γραφέντα, διότι πάντες οἱ μέχρι τοῦδε τοιοῦτοι καὶ οἱ ἄλλοι ἀρχαιολόγοι μας δέον νὰ ἐκτιμῶνται ὡς πρώτιστοι ἐργάται τῆς ἀναβιώσεως τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, ὑψηλοὶ νεκροθάπται, ἐκθάπτοντες μόνον, οὐχὶ δ' ἐνταφιάζοντες, ἐκθάπτοντες, μᾶλλον ζωντανά, παρὰ νεκρά μνημεῖα τῆς τέχνης· διότι βεβαίως ὁ Ἐρμῆς τοῦ Πραξιτέλους δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομασθῆ νεκρός. Ὡς οἱ ἄγιοι τῶν Ἰνδιῶν, οἱ λεγόμενοι Φακίραι, ἐνταφιάζοντο ζῶντες καὶ εἶτα ἀνίσταντο μετὰ δεκαπενθήμερον ὑπὸ τὴν γῆν διαμονὴν, οὕτω τῆς τέχνης τῆς ἑλληνικῆς τ' ἀριστουργήματα μετὰ ἐντάφα δεκαπέντε αἰῶνων ἀναγεννῶνται λευκά πάλιν ὡς καθαρὰ γῶν καὶ ἀστράπτοντα ὡς ἀνατέλλων ἥλιος ἐντὸς στειλοῦσης θαλάσσης ἢ λίμνης. Ἐπρεπε νὰ συρρεύσουν ἰδιωτικὰ ἐκχοτομύρια ἐπὶ ἑκατομμυρίων, διὰ νὰ ἐκταφῆ ὁ ἀρχαῖος κόσμος, τὸν ὅποιον νὰ φιλοξενῶμεν καὶ νὰ περιποιώμεθα ἡμεῖς, ἀποτίοντες εἰς τοὺς λίθους καὶ τὰ ἔργα των ὅσην ὀφείλομεν εἰς ἐκεῖνα εὐγνωμοσύνην. Ἄλλ' εἰσέτι ἡ ἑλληνικὴ φιλοπατρία δὲν ἀνέλαμψεν ὅλη ἀλόμην, μονοκόμματος ὡς στήλη ἀρτία δωρικοῦ ρυθμοῦ, ἀκαίον μόνον διὰ νὰ ἀνακύψῃ ὡς σπινθὴρ ἤλεκτρικὸς ἐναντίον τῶσαν βαρέων νεφῶν ἀντιστάσεως, καὶ μόνον λάμψει μακρυναί, ὡς ἐκεῖναι, τὰς ὁποίας ἐν ὥρᾳ καύσεως ἀνευ κρότων ἢ κεραυνῶν θεώμεθα ἐνίοτε, τὰς ἐξήγουσιν δὲ οἱ φυσικοὶ γεννήματα ἤλεκτρισμοῦ ἐκρηγνυμένου ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα, προσβάλλουσιν ἐνίοτε τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ὄρασιν, Βαθμηδὸν ὅμως ἡ ἀποκάλυψις τελεῖται, καὶ οἱ Ἰωάνναι τῆς Ἀποκαλύψεως, οἱ μόνου Ἡρακλει-

θεῖ εἰδήσεις παρ' ὧμῶν θὰ μάθητε λίαν βραδέως τὴν ἀπόφασιν ἣν ἔλαβον.

Ἄφου ἔγραψε καὶ ἐπέγραψε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην πρὸς τὴν βαρόνην ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Βιολαῖν ὁ βαρόνος ἔδωκεν εἰς τοὺς ὑπηρετάς αὐτοῦ αὐστηρὰς διαταγὰς περὶ τῆς Ἐριέττας.

Διὰ ταύτην τὸ μέγαρον Δεσιμαίζ καθίστατο σπουδαίως φυλακῆ.

Ὁ Λανδρὸν ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν κινῶν τὴν κεφαλὴν.

— Ἐχει καλῶς, κύριε βαρόνε· μόλις ἔπραξε μίαν ἀνοησίαν καὶ περιέπεσεν εἰς ἄλλην. Τώρα ἀρχομαί πιστεύουν ὅτι δὲν θὰ ἦμαι μακρὸν χρόνον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του· μετ' ὀλίγον διὰ μίᾳς θὰ παύσῃ πᾶσα μεταξὺ ἡμῶν σχέσις.

(ἀκολουθεῖ)

δαι λόγοι, ἐπὶ ἐρεσιπῶν δι' ἐρεσιπῶν ἐργαζόμενοι, ὑπὸ βροχᾶς καὶ ἥλιον καὶ ἀνέμους καὶ ψύχη, στήνοντες τὴν σκηνὴν των ὡς Βεδουῖνοί ἐν ἐρήμοις ἢ ἀποκέντροις χωρίοις, δέον γ' ἀπολαμβάνωσιν ὄλων τῶν τιμῶν καὶ ὅλης τῆς ὑποστηρίξεως.

Διὰ τοῦτο ἐκάμαμεν ἐκτενέστερον τοῦ δυστυχῶς συνήθους λόγου περὶ τῶν δύο νέων ἐφόρων ἀρχαιοτήτων, ἀφ' ὧν, ὡς ἀπὸ τῶν παλαιῶν, Δημητριάδου, Σταματάκη καὶ εἰ τινοσ ἄλλου, ἀναμένομεν θερμὴν ἐργασίαν καὶ εὐτυχῆ εὐρήματα.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Τὴν 4ην τρέχοντος μηνὸς ἠνοιξεν ἡ προαγγελθεῖσα **Παγκόσμιος Ἡλεκτρικὴ Ἐκθεσις**, ἐν μέσῳ βροχῆς, ἀστραπῶν, κεραυνῶν, ὡς νὰ ἤθελε νὰ κάμῃ δικὴν του ἤλεκτρικὴν ἐκθεσιν καὶ ὁ οὐρανός, κοροιδεύων τὰ ἐπίγεια, ἀφ' οἷνε γνωστὸν ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ οὐράνια φαινόμενα καὶ ἀκούσματα τελοῦνται δι' ἤλεκτρισμοῦ.

Ἡ Ἐκθεσις ἐτέθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Διαδόχου τῆς Αὐστρίας πρίγκηπος Ροδόλφου, ὅστις καὶ ἠνοιξεν αὐτήν, περιστοιχισμένος ὑφ' ὄλων τῶν ὑπουργῶν, τοῦ Διπλωματικοῦ Σώματος, τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ πλήθους ἐπιστημοτήτων. Κατ' ἀρχὰς οὐμίλησεν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐκθέσεως, βαρόνος Ἐρλάγγερ, καύσας ὅσον ἠδυνήθη νὰ καταναλώσῃ θυμιάμα ὑπὸ τὴν ῖνα τοῦ Διαδόχου. Καὶ δικαίως· ὅταν οἱ βασιλεῖς προάγωσι τὰς ἐπιστήμας, ὀλίγον θυμιάμα δὲν εἶνε βδελυρόν.

Εἰς τὸν βαρόνον ἀπήντησεν ὀλίγα καὶ καλὰ ὁ Διαδόχος, καύσας καὶ αὐτὸς τὸ ἀπὸ μέρους του θυμιάμα εἰς τὴν θυμοχαρῆ Βιέννην, τὴν ἐν τοῖς κόλποις τῆς ὁποίας Ἐκθεσιν, ἀν καὶ τρίτην εἰς τὴν σειράν, διότι πρώτη Ἡλεκτροέκθεσις ὑπῆρξεν ἡ ἐν Φιλαδελφείᾳ τῆς Ἀμερικῆς, δευτέρα ἡ ἐν Παρισίοις, ἐθεώρησε τὴν μεγίστην πασῶν. Ἐνθυμήθη ἐπίσης ὅτι ἐν Βιέννῃ τὸ πρῶτον ἐφευρεθὲν φωσφοροῦχον πυρεῖον, τὸ 1883, τὰ κοινῶς λεγόμενα σπῆρτα, ἀντικαταστήσαντα τὴν ρωμαντικοκλέφτικην τσακμακόπετραν. Ὅτι ἐν Βιέννῃ πρῶτην φορὰν ἠναψε τὸ στεάρινον κηρίον καὶ διὰ Βιέννην διεδόθη εἰς τὸν ἀπανταχοῦ κόσμον· ὅτε καὶ ὁ δι' ἀεριοφωτὸς φωτισμὸς τῶν ὁδῶν πρῶτην φορὰν εἰσῆχθη ἐν Βιέννῃ καὶ ἔπειτα εἰς Ἀγγλίαν. Ὅλαι δίκαιαι ὑπερηφάνειαι, διότι αὐταὶ χαρακτηρίζουσι τὸν ἄνθρωπον ὡς δημιουργόν.

Καὶ κατόπιν ἤρχισεν ἡ ἐπιθεώρησις τῶν διαφόρων τμημάτων. Ὁ θεὸς ζεύρει τί θαύματα παρουσιάζει ἡ Ἡλεκτρικὴ Ἐκθεσις, ἀν καὶ τὰ ἐκπαγλότερα τοῦ ἤλεκτρισμοῦ τέκνα, τὸν φωνογράφον καὶ τὸ τηλέφωνον καὶ τὰς ἤλεκτρικὰς λυχνίας Ζαβλοσκῶφ καὶ τὸ σκοτόφωσ τοῦ ἡμετέρου Ἀζάπη καὶ τὴν μόνον 6000 δραχμαὶ λείπουν ἤλεκτρικὴν παραφροσύνην τοῦ ἡμετέρου πάλιν Γρυπάρη ὅλα αὐτὰ καλὰ κατὰ τὰ γνωρίζομεν. Ἀλλὰ ποία μεγαλοπρέπεια καὶ ποῖος ὄγκος καὶ ποῖον θάμβος ἐν τῇ συγκεντρώσει ὄλων αὐτῶν τῶν θαυμάτων καὶ τῇ ὑπὸ τῆς βιομηχανίας ἀμέσῳ καὶ πρακτικῇ ἐφαρμογῇ αὐτῶν;

Τὰ περιεργότερα ἐν τῇ Ἐκθέσει φαίνεται εἶνε ἐν **ἤλεκτρικὸν ὄπλον** τοῦ Πέπερ, βελγικῆ ἐφεύρεσις, ἡ ἀνάφλεξις τοῦ ὁποίου γίνεται δι' ἤλεκτρισμοῦ. Καὶ εἶνε ἤλεκτρικὸν ὄπλον διὰ κυνήγι· πρῶτος πάντων ἃς τὸ προμηθευθῆ ὁ φίλος μας Μπαρουξῆς. Τὸν ἤλεκτροπαραγωγὸν ὁ κυνηγὸς ἔχει ἐ τὴν τσέπην. Ἐξ αὐτοῦ φεύγουν διάφορα σύρματα συνδεδεμένα μετὰ τοῦ ὄπλου οὕτω πως, ὥστε ἅμα βάζει ὁ κυνηγὸς τὸ ὄπλον ἐπ' ὧμου, ἐκεῖνο νὰ ἐκπυρσοκροτῆ.

Ἄλλα περιεργα εἶνε ἡ ἤλεκτροφωτὸς ἄμαξα, ὁ Πάντηλέ-